



## NEWSLETTER AK HJF -2/2016

### Obsah:

Resumé článků v českém i anglickém jazyce .....	2
Jan Malý: Odpovědnost poskytovatele zdravotních služeb za vady postupu a poškození zdraví .....	3 – 5
Michal Špaček: Autorskoprávní ochrana počítačového programu .....	5 – 7
Miloš Pospíšil: Limitace náhrady škody za překročení dodací lhůty dle úmluvy CMR ....	7 – 8



**PRAHA**  
Sokolovská 49  
186 00 Praha 8

+420 225 000 400  
+420 225 000 444  
[recepcepha@hjf.cz](mailto:recepcepha@hjf.cz)

**HRADEC KRÁLOVÉ**  
Resslova 1253/17a  
500 02 Hradec Králové

+420 495 534 081  
+420 493 814 911  
[recepcehk@hjf.cz](mailto:recepcehk@hjf.cz)



## Resumé :

Vážení klienti,

první článek se věnuje problematice odpovědnosti poskytovatele zdravotních služeb za vady postupu a poškození zdraví. Autor v článku jednak poukazuje na problematiku určení o jaký smluvní vztah či smlouvu se jedná. Podrobně popisuje možnosti uplatnění náhrady škody za nesprávný postup při operaci. Poukazuje na nejaktuálnější právní úpravu a popisuje možné postupy poškozených, a to jednak při operacích nutných, tak při operacích tzv. estetických.

Další článek se věnuje problematice autorskoprávní ochraně počítačových programů. Autor ve svém příspěvku představuje aktuální úpravu a nejdůležitější instituty autorskoprávní ochrany počítačových programů a nastínění dalších právních nástrojů, kterými je možné počítačové programy chránit. Poukazuje na to, že počítačový program, bez ohledu na formu jeho vyjádření, je chráněn jako dílo literární, nicméně myšlenky a principy, na nichž je založen jakýkoli prvek počítačového programu, podle autorského zákona chráněny nejsou.

Poslední článek je věnován problematice limitace náhrady škody za překročení dodací lhůty dle úmluvy CMR. Autorovým cílem je objasnit náhradu škody za překročení dodací lhůty v mezinárodní silniční nákladní přepravě. Zabývá se problematikou limitace škody a platnosti či neplatnosti smluvních ujednání, která se přímo či nepřímo odchyľují od kogentních ustanovení úmluvy CMR. Autor své závěry opírá o nejzásadnější rozhodnutí německých soudů.

Dear clients,

the first article is dedicated to the issue of the medical service provider liability for defects in medical procedure and damage to the health. The author highlights the issue of determining what the contractual relationship or contract is. They further describe in detail the possibilities of compensation for incorrect procedure during a surgery. They refer to the most recent legislation and describe possible methods of victims, both in operations that are required but also in operations, so called aesthetic.

Another article is devoted to the issue of copyright protection of computer programs. The author in his contribution presents the current legislation and the most important instruments of copyright protection for computer programs and outline other legal instruments that can be use for computer programs protection. He points out that a computer program, regardless of the form of its expression is protected as a literary work, but the ideas and principles which underlie any element of a computer program are not protected by the copyright law.

The last article deals with the issue of limitation of damages for delay in delivery according to the CMR convention. The author's aim is to clarify the damages for the delivery delay in international road freight transport. It deals with the issue of limitation of damages and the validity or invalidity of contractual arrangements, which are directly or indirectly derogate from the mandatory provisions of CMR. The author's conclusions are based on the most fundamental decisions of the German courts.



## ODPOVĚDNOST POSKYTOVATELE ZDRAVOTNÍCH SLUŽEB ZA VADY POSTUPU A POŠKOZENÍ ZDRAVÍ



Smyslem tohoto pojednání je seznámit čtenáře s právní úpravou související s nezdařenými zdravotnickými zákroky a uplatňováním náhrady za způsobenou újmu na zdraví v rámci výkonu

zdravotnických služeb.

Úvodem je třeba si uvědomit, že zdravotnický zákrok není jednoznačně typizovaným úkonem ve smyslu občanského zákoníku<sup>1</sup>. Zákon pro něj sice stanovuje „smlouvu o péči o zdraví“, ne vždy je však na zdravotnický zákrok jako na tento typ nahlíženo. Často je zákrok vnímán spíše jako výsledek smlouvy příkazní, či smlouvy o dílo, kdy samotné posouzení je však v rámci právní teorie velice problematické. Podstatnou informací, která z toho plyne je, že v případě vadného zákroku nebo vady, kterou může způsobit, se nebude ve většině případů jednat o klasickou reklamaci, ale o postup, který je pro svojí povahu v právním řádu zcela specifický. Problematiku zdravotnických služeb upravuje zejména zákon o zdravotních službách<sup>2</sup> v kombinaci s občanským zákoníkem, který zároveň slouží jako výchozí úprava pro uplatňování nároků za způsobenou újmu na zdraví.

Jak bylo naznačeno výše, je třeba si uvědomit, že pochybení plynoucí z výkonu zdravotnického zákroku má veskrze dvojí podobu. Buď je vadný celý zákrok, nezávisle na tom, zda-li měl za následek poškození zdraví nebo je vadný výsledek zákroku, a to i za

okolností, že byl samotný zákrok prováděn právně a odborně v pořádku.

Pro názornost se pokusím problematiku trochu přiblížit. Za prvé jde tedy o situace, kdy zdravotnický úkon je konán osobou neoprávněnou, případně způsobem neobvyklým. V takovém případě není vůbec rozhodné, zda vznikla jakákoliv faktická újma, rozhodné je už samotné ohrožení zdravotního stavu, ke kterému postupem došlo. Tato situace zasahuje více než do roviny občanskoprávní do roviny trestněprávní, tedy je chráněna odvětvím veřejného práva. Smyslem je potrestání viníka a zabránění dalšímu ohrožení. Reparace ve formě finančního vyrovnání se samotným pacientem zde většinou postrádá smysl, protože k faktickému poškození nedošlo. Osobu oprávněnou k provádění zdravotnických služeb stanoví zákon, ale čtenáři musí být zřejmé, že jde zejména o lékaře, farmaceuta, záchranáře, zdravotní sestry a další personál, který splňuje kvalifikační předpoklady k výkonu daného zákroku. Není a ani nemůže být kladeno na bedra pacienta, aby si ověřoval, zda zdravotník splňuje pro výkon všechny předpoklady. Je tedy povinností zejména zdravotnického zařízení, aby zajistilo zákonné podmínky a neslo za své pracovníky odpovědnost.

Ani kvalifikovaná osoba však nemusí být zárukou úspěšného zákroku. Každý zdravotník tedy musí postupovat v souladu s lex artis. To znamená, že konkrétní zákrok musí proběhnout typizovanou, obvyklou metodou, v souladu s trendy moderní medicíny a postupem, který není pro pacienta vzhledem k povaze samotného zákroku nebezpečný. Nejedná se pouze o obecnou proklamaci, právo pacienta na postup lege artis zakládá Úmluva o lidských právech a biomedicíně<sup>3</sup>. Samozřejmě, že od obvyklých postupů je možné se za určitých okolností odchýlit, jinak by ani nikdy nemohlo dojít k technologickému pokroku v medicíně.

<sup>1</sup> Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník

<sup>2</sup> Zákon č. 372/2011 Sb. Zákon o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách)

<sup>3</sup> Smlouva na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny (96/2001 Sb. mezinárodních smluv)



Vždy je však potřeba, aby pacient udělil s takovým postupem výslovný souhlas, a aby postup nebyl pro zdraví pacienta neúměrně ohrožující. Sankce za postup odchylovající se od lex artis se podobají těm u výkonu nekvalifikovanou osobou, tedy nevznikne-li reálně újma, jsou zejména veřejnoprávní.

Naznačili jsme si tedy situace, kdy je vadný postup ze strany zdravotníka na první pohled zřejmý, kdy pochybení spočívá v nedostatku kvalifikace, znalostí a nebo v absenci řádného postupu, avšak reálná újma, naštěstí, nevznikne. Co se však stane v případě, kdy je újma na zdraví takovým zákrokem způsobena, případně za předpokladu, že dojde k poškození zdraví jinak korektně provedeným zákrokem? Pro správné zodpovězení této otázky je důležité třeba i to, zda vada vznikla v důsledku zákroku (esteticky nelichotivá jizva po operaci akutního stavu) a nebo zda je vadný jeho samotný výsledek (pacient je nespokojen s výsledkem plastické operace).

V případě, kdy dojde k poruše zdraví v souvislosti s nesprávným postupem, je situace poměrně jasná. Ke zmíněným veřejnoprávním sankcím přistupují nároky na odškodnění pacienta za způsobenou újmu na zdraví. V rámci odškodnění má pacient vůči poskytovateli zdravotnických služeb nárok jednak na náhradu nemajetkové újmy a jednak na náhradu škody, která s ní souvisí. Konkrétní výpočet se řídí zásadami stanovenými občanským zákoníkem.

Co ale v případě, kdy je pacient pouze nespokojen s výsledkem zákroku, avšak pochybení na straně poskytovatele je sporné? Pro legitimitu nároku pacienta je důležité posouzení smluvního typu, který s poskytovatelem zdravotnických služeb uzavřel (a to třeba i prostým konáním, kdy za uzavření smlouvy považujeme i situaci, kdy pacienta převezou v bezvědomí do nemocnice). Jedná-li se o smlouvu o péči o zdraví, má pacient ve většině případů smůlu. Základním

kamenem její úpravy je totiž činnost spočívající v poskytnutí péče v souladu s lege artis. Zjednodušeně lze říct, že pokud poskytovatel postupuje lege artis, nenese odpovědnost za výsledek samotného zákroku. Tato úprava se mi jeví jako logická, neboť zamezuje absurdní situaci, kdy by pacient nárokoval po poskytovateli újmu například za neestetickou jizvu na hrudníku, ačkoliv mu předtím lékař zachránil život operací srdce.

Zvláštním smluvním typem jsou však kosmetické, estetické a jiné zákroky, které svojí povahou pouze zkvalitňují pacientův život. U těchto zákroků jde z logiky věci zejména o jejich výsledek, což je tedy důvodem, proč je lze, na rozdíl od smlouvy o péči o zdraví, reklamovat, případně uplatňovat po poskytovateli plnou odpovědnost za výsledek jeho činnosti a požadovat náhradu škody a nemajetkové újmy. Samotná reklamáce by měla vést především k odstranění vad, které v souvislosti s výkonem vznikly. Ne vždy je takový postup ale možný, jinou cestou proto může být částečné vrácení ceny zákroku (resp. sleva), případně až úplné odstoupení od smlouvy o provedení tohoto zákroku. Podstatnou informací je, že je na volbě pacienta, co po poskytovateli uplatní. V zásadě je tedy možné například po nezdařené operaci očí, při které měla být odstraněna krátkozrakost, v rámci reklamáce požadovat reoperaci a opravu závadného stavu, slevu nebo vrácení peněz. Vedle toho pak náhradu škody za ušlý zisk v zaměstnání a zároveň si nárokovat tzv. bolestné v rámci náhrady nemajetkové újmy. V řadě případů, kdy je pacientovi způsobena vedle, anebo namísto fyzické újmy, újma psychická, je možné požadovat po poskytovateli zároveň přiměřené zadostiučinění. To napomáhá pacientovi lépe se vyrovnat s jeho újmu po stránce psychické a funguje jako soukromoprávní potrestání zdravotníka, který při zákroku pochybil. Může proběhnout nejen finančním odškodněním, ale například i prostřednictvím omluvy.





Odpovědnost ve zdravotnictví primárně vždy sleduje veřejný zájem a trestněprávní ochrana zajišťuje zejména odstrašující prevenci před nežádoucím postupem. Stát prostřednictvím zákonů chrání své občany zejména před tím, aby byli na svém zdraví ohrožováni. Za předpokladu, že v souvislosti s ohrožením dojde i k samotné poruše zdraví, je smyslem vždy tuto újmu odčinit a zároveň kompenzovat poškozeného za případné snížení jeho společenského uplatnění.

JUDr. Jan Malý, advokát  
[maly@hjf.cz](mailto:maly@hjf.cz)

## AUTORSKOPRÁVNÍ POČÍTAČOVÉHO PROGRAMU

## OCHRANA



Právo zpravidla na změny ve společnosti reaguje s určitým odstupem, přičemž v oblasti informačních technologií tato skutečnost platí dvojnásob. Je třeba

vytvořit takovou právní úpravu, která bude dostatečně obecná a zároveň použitelná tak, aby i přesto poskytovala adresátům právních norem uspokojivé odpovědi a spravedlivá řešení.

V tomto příspěvku bude představena aktuální úprava a nejdůležitější instituty autorskoprávní ochrany počítačových programů a nastínění dalších právních nástrojů, kterými je možné počítačové programy chránit.

Zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“) za autorské dílo ve svém § 2 odst. 2 považuje počítačový program, je-li autorovým vlastním

duševním výtvořem, přičemž chráněno je jak dílo dokončené, tak jeho jednotlivé vývojové fáze a části.<sup>4</sup> Vedle toho musí být program vyjádřen v jakékoliv objektivní vnímatelné podobě<sup>5</sup> (ve formě zdrojového či strojového kódu, v elektronické či v listinné podobě) a není nutné, aby byl plně funkční a spustitelný na počítači. Zdrojový kód představuje vyjádření počítačového programu v určitém programovacím jazyce a strojový kód jsou již procesorem počítače přímo vykonatelné instrukce.<sup>6</sup>

Počítačovému programu je přiznán status autorského díla při splnění podmínky původnosti (originality) a objektivní vnímatelnosti. Na rozdíl od „klasických“ autorských děl uvedených v § 2 odst. 1 autorského zákona není potřeba, aby se vždy jednalo o dílo jedinečné.<sup>7</sup> Za předpokladu, že se bude jednat o výsledek vlastní duševní činnosti různých autorů, tak mohou nezávisle na sobě vzniknout stejné programy, které sice nebudou jedinečné, ale budou původní a oběma autorům bude přiznána individuální ochrana jejich autorských práv.<sup>8</sup>

Počítačový program, bez ohledu na formu jeho vyjádření, je chráněn jako dílo literární, nicméně myšlenky a principy, na nichž je založen jakýkoli prvek počítačového programu, podle autorského zákona chráněny nejsou.<sup>9</sup> Právě toto ustanovení je v případě autorskoprávní ochrany počítačového programu nutné správně interpretovat a aplikovat na konkrétní situaci.

Kdy se jedná o neoprávněný zásah do autorských práv k počítačovému programu a

<sup>4</sup> § 2 odst. 2 a 3 autorského zákona

<sup>5</sup> § 9 odst. 1 autorského zákona

<sup>6</sup> Ivo Telec, Pavel Tůma. Autorský zákon, 1. vydání. Praha: 2007, s. 125 – 136 a s. 620 – 624.

<sup>7</sup> Jedinečné programy spadající pod § 2 odst. 1 autorského zákona existují, nicméně reálně jich je zanedbatelné množství

<sup>8</sup> Chaloupková, H., Holý, P.: Autorský zákon, 4. vydání. 2012, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 4 – 11.

<sup>9</sup> § 65 autorského zákona



kdy se jedná pouze o užívání myšlenek či principů, na kterých je program založen? Z rozsudku Soudního dvora EU vyplývá, že „...kdyby si třetí osoba opatřila část zdrojového nebo strojového kódu, která se vztahuje k programovacímu jazyku nebo k formátu datových souborů užívaných počítačovým programem, a kdyby s pomocí tohoto kódu vytvořila podobné prvky ve svém vlastním počítačovém programu, mohlo by toto jednání představovat“ neoprávněné rozmnožování části počítačového programu.<sup>10</sup> Rovněž bylo tímto rozsudkem řečeno, „...že osoba, která na základě licence získala rozmnoženinu počítačového programu, může při provádění úkonů, na něž se vztahuje tato licence, jakož i úkonů spočívajících v nahrávání a provozování nezbytném k užití počítačového programu bez svolení nositele autorského práva tento program zkoumat, studovat nebo zkoušet jeho fungování za účelem zjištění myšlenek a zásad, které jsou základem kteréhokoliv z prvků uvedeného programu, za podmínky, že neporušuje výlučná práva nositele autorského práva k tomuto programu.“<sup>11</sup>

Pokud tak programátor legálně používá a studuje určitý počítačový program a bez znalostí zdrojového či strojového kódu vlastními silami vytvoří program se stejnou funkcí, nejedná se o neoprávněný zásah do autorských práv a on sám bude považován za autora nového programu se všemi právy s tím souvisejícími.

Znamená to však, že lze tímto postupem okopírovat jakýkoliv program, aniž by s tím byly spojeny negativní důsledky? Z pohledu práva autorského tomu tak skutečně je, nicméně se nejedná o jediný nástroj, který může autor programu nebo osoba vykonávající majetková práva z něho použít. Proti zmíněnému jednání je možné se bránit prostřednictvím § 2976 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, za

použití ustanovení na ochranu proti nekalé soutěži. Takové jednání totiž naplňuje podmínky generální klauzule nekalé soutěže, přičemž v úvahu připadá naplnění speciální skutkové podstaty, vyvolání nebezpečné záměny, parazitování na pověsti závodu, výrobku či služeb jiného soutěžitele a porušení obchodního tajemství. V určitých případech může zásah dosáhnout i trestněprávní roviny. Na okraj je třeba zmínit, že v EU, prozatím, není možné patentovat programy počítačů jako takové.<sup>12</sup>

V kontextu tohoto příspěvku jsou v neposlední řadě zajímavé autorskoprávní aspekty ochrany GUI (Graphic User Interface), neboli grafického uživatelského rozhraní. To představuje určitý mezičlánek v komunikaci mezi uživatelem a počítačovým programem jako takovým. GUI v podobě různých ikon, tlačítek a menu umožňuje uživatelům rychlejší, příjemnější a intuitivnější ovládání daného programu. Rozsudkem Soudního dvora EU bylo rozhodnuto, že GUI „...není formou vyjádření počítačového programu a nemůže se na něj vztahovat autorskoprávní ochrana počítačových programů“, i když zpravidla je vytvářeno za účelem společného a neoddelitelného užívání s konkrétním počítačovým programem. Současně však bylo podotknuto, že není vyloučena autorskoprávní ochrana GUI jako samostatného díla za předpokladu, že splní obecné podmínky pro vznik autorského díla, kterými jsou jedinečnost a objektivní vnímatelnost.<sup>13</sup>

Počítačový program tak představuje poměrně specifické autorské dílo, kdy ne všechny jeho napodobeniny porušují ustanovení autorského zákona. Každý případ je tak třeba posoudit

<sup>10</sup> Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 2.5.2012 ve věci C-406/10, SAS Institute Inc. vs. World Programming Ltd.

<sup>11</sup> Tamtéž, přičemž druhá právní věta je v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) autorského zákona

<sup>12</sup> Čl. 52 odst. 2 písm. c) a odst. 3 Evropské patentové úmluvy z 5 října 1973 a v souladu s tímto i § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů

<sup>13</sup> Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22.12.2010 ve věci C-393/09, Bezpečnostní softwarová asociace - Svaz softwarové ochrany proti Ministerstvo kultury ČR



individuálně a na obranu práv autorů/klientů využít takových nástrojů a takových postupů, kterými bude co nejefektivněji dosaženo požadovaných výsledků.

**Mgr. Michal Špaček, advokátní koncipient**  
[spacek@hjf.cz](mailto:spacek@hjf.cz)

## LIMITACE NÁHRADY ŠKODY ZA PŘEKROČENÍ DODACÍ LHŮTY DLE ÚMLUVY CMR



Smyslem tohoto článku je seznámit čtenáře s právní úpravou související s limitací náhrady škody za překročení dodací lhůty v mezinárodní silniční nákladní přepravě.

Mezi nejvýznamnější prameny práva upravující problematiku mezinárodní silniční nákladní přepravu, patří vyhláška č. 11/1975 Sb., o Úmluvě o přepravní smlouvě v mezinárodní silniční nákladní dopravě (dále jen „CMR“). Vzhledem k tomu, že CMR je psáno obecně, jsou velmi důležitá rozhodnutí soudů smluvních států, která text CMR vykládají a dalo by se říci, že CMR dotváří.

Silniční nákladní přeprava patří dlouhodobě k nejvyužívanějším, nejlevnějším a nejpraktičtějším způsobu přepravy zboží. S ekonomickým růstem roste i množství přepravovaného zboží. Roste počet přepravních a spedičních společností a tím i problematika překročení dodací lhůty a uplatňování škod za toto překročení. Mnoho spedičních společností na svých internetových stránkách mají odkaz na všeobecné obchodní podmínky (dále jen „VOP“), ve kterých je často uvedena smluvní pokuta spojená s překročením dodací lhůty, avšak zůstává otázkou, zda spediční společnosti

mají nárok na smluvní pokutu a zda ustanovení ohledně smluvní pokuty ve VOP jsou platná.

Dle článku 17 odst. 1 CMR, je zřejmé, že: „Dopravce odpovídá za úplnou nebo částečnou ztrátu zásilky anebo za její poškození, které vznikne od okamžiku převzetí zásilky k přepravě až do okamžiku jejího vydání, jakož i za překročení dodací lhůty.“

Výše uvedený článek CMR je značně obecný, ale je z něho zřejmé, že dopravce odpovídá za škodu způsobenou překročením dodací lhůty, aniž by z textu jednoznačně vyplývalo, zda je škoda limitována či nikoliv, případně jaká je výše limitace škody. Tuto problematiku dále upravuje článek 23 odst. 5 CMR, ve kterém je uvedena limitace náhrady škody za překročení dodací lhůty, a to:

„Je-li překročena dodací lhůta a oprávněný prokáže, že vznikla škoda z tohoto důvodu, je dopravce povinen hradit škodu jen do výše dovozného.“

Z výše uvedeného článku jednoznačně vyplývá, že škoda způsobená překročením dodací lhůty je limitována do výše dovozného. Jedná se však pouze o škodu, která souvisí s pozdním dodáním, nikoliv se škodou na zásilce samotné, která mohla pozdním dodáním vzniknout např. zkažení zboží, což by představovalo samostatný nárok. Pokud překročením dodací lhůty vznikne škoda např. zastavení výroby a jiné skutečnosti a škoda je prokázána, je dopravce povinen nahradit škodu do výše dovozného. Odesílatel nebo zasílatel nemohou uplatňovat náhradu škody vyšší, než která by překročila dovozné. Otázkou zůstává, zda mimo vzniklou škodu je možné pod dopravci požadovat smluvní pokutu vedle náhrady škody za překročení dodací lhůty. CMR výslovně smluvní pokuty neupravuje. Tuto problematiku je nutné řešit ve spojení s článkem 41 odst. 1 CMR, z něhož je patrné, že:

„Všechna ujednání, která se přímo nebo nepřímo odchyľují od ustanovení této Úmluvy, jsou s výjimkou ustanovení článku 40 neplatná a právně



*neúčinná. Neplatnost takových ujednání nemá za následek neplatnost ostatních ustanovení smlouvy.“*

Ačkoliv CMR výslovně neupravuje smluvní pokutu v souvislosti s překročením dodací lhůty, lze dovodit z komentovaného ustanovení k článku 41 odst. 1 CMR, že by docházelo k obcházení ustanovení článku 23 odst. 5 CMR, kdy skrze smluvní pokutu, by docházelo k navýšení náhrady škody za překročení dodací lhůty, což dle CMR není možné, a to z toho důvodu, že navýšení náhrady škody, by mohlo mít pro dopravce likvidační charakter.

Problematika smluvních pokut byla dle CMR soudy smluvních států řešena již několikrát viz. např. rozsudek OLG Mnichov z 26.7.1985 – 23 U 2577/85, z něhož jednoznačně vyplývá, že jsou zcela jednoznačně neplatná ustanovení, která rozšiřují dopravcovu odpovědnost nad rámec článku 17 CMR, rovněž tak jsou neplatná ustanovení, která by stanovovala vyšší hranici dopravcovy odpovědnosti, a to například sjednáním smluvní pokuty.

Z výše uvedeného lze dovodit, že spediční společnost nebo odesílatel mají právo na náhradu škody způsobenou překročením dodací lhůty, avšak náhrada škody je limitována do výše dovozného. Též lze dovodit, že ustanovení ohledně smluvní pokuty za překročení dodací lhůty jsou neplatná, a to z toho důvodu, že navyšují náhradovou povinnost dopravce, což CMR nepřipouští.

**Mgr. Miloš Pospíšil, advokátní koncipient**  
[pospisil@hjf.cz](mailto:pospisil@hjf.cz)

